

tig Behandling. Jeg haaber at vi, naar vi virkelig ville sætte noget ind paa det; snart kan lægge et Resultat paa Bordet for Ministeren, og da haaber jeg, at den højtærede Minister vil vise den fornødne Resignation.

Piper: Jeg vil gerne i Tilslutning til adskillige foregaaende ærede Talere udtale min Glæde over dette Forslags Fremkomst. Jeg beklager, at Regeringen ikke allerede, jeg kan sige for et eller to Aar siden, har forelagt Forslaget, thi der er visselig Trang dertil. Naar jeg nu paa dette sene Tidspunkt af Forhandlingen tager Ordet, er det ikke for at indlade mig paa en indgaaende Drøftelse af de forskellige Paragraffer i Lovforslaget, men kun for at gøre opmærksom paa en speciel Ting, som jeg vil henlede den højtærede Ministers og det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa. Naar det, jeg kunde ønske fandtes i Lovforslaget, ikke er der, formener jeg, at det simpelt hen er ved en Forglemmelse; thi det vilde være i Overensstemmelse med Lovforslagets Karakter, om det fandtes der.

I § 10 bestemmes, at der gives „Huslejetillæg“, som det kaldes — der blev fra en æret tidligere Taler fremsat en Henstilling om, at man burde kalde det „Opholdstillæg“, hvilket maaske kan være nok saa rigtigt — til Postekspedienter, bosatte i Kjøbenhavns eller Frederiksbergs Kommuner, 180 Kr. aarlig, til Postekspedienter, bosatte i Købstæder, hvis Postmesterembeder lønnes med mindst 2,800 Kr., 108 Kr., til Postbude og Pakmestre, bosatte i Kjøbenhavns eller Frederiksbergs Kommuner, 96 Kr., og til Postbude, Pakmestre og Postkonduktører, bosatte i Købstæder, hvis Postmesterembeder lønnes med mindst 2,800 Kr., 60 Kr. aarlig. Der ligger deri en Erkendelse af, at der er visse Steder i Landet, hvor det er betydeligt dyrere at leve og opholde sig end andre Steder, og at det derfor er rimeligt at give et saadant Tillæg. Men naar man her nævner Kjøbenhavn og Frederiksberg og Købstæderne, saa har man glemt de tætbefolkede Distrikter enkelte andre Steder, som ikke komme ind under de her nævnte Betegnelser, idet de ikke ere Købstæder. Jeg nævner f. Eks. Hellerup, Charlottenlund, Klampenborg, Lyngby og saadanne Steder, hvor Huslejen er meget dyrere end i mange Købstæder, undertiden dobbelt saa dyr, og der vil rimeligvis findes andre ligestillede Byer rundt om i Landet, og naar man nu er kommen til Erkendelse af, at der bør gives et Tillæg paa saadanne Steder, hvor

det er dyrt at opholde sig, bør det ogsaa komme de paa disse Steder ansatte Funktionærer til gode.

Jeg skal til Slutning gøre et Par Bemærkninger angaaende selve Forslaget. Der er rejst Kritik fra enkelte Talere mod Forslaget, at det ikke gik vidt nok med Hensyn til Lønningerne til enkelte Funktionærer. Det er muligt, at der kan være et eller andet at rette enten paa den eller hin Lønningssats; det skal jeg ikke komme ind paa. Men Forslaget byder i det hele en Lønningsforhøjelse af 631,000 Kr., og jeg synes, at naar man ser paa dette Tal, maa det siges, at det er et Forslag, der har taget Sigte paa Fremtiden. Det er ikke en aldeles øjeblikkelig Forbedring, der her foreslaas. Det maa kunne være noget ud i Fremtiden. Staten er her i dette Tilfælde stillet som en Mængde private Arbejdsgivere. Vi vide jo, at der i de senere Aar er sket Forhøjelser paa mange Omraader i mange private Virksomheder. De stadig gunstige Tider have gjort det muligt for de Mennesker, der arbejde i private Virksomheder, at faa deres Lønninger forbedrede. Men derved ere Produkterne for disse Virksomheder blevne fordyrede, saa at de, der arbejde paa fast Løn, ere blevne uheldigt stillede, idet deres hele Levevis er bleven fordyret. Jeg mener, at Staten i dette Tilfælde maa stille sig ganske som den private Arbejdsgiver, naar denne er i Stand til at gøre det. Staten er i Stand dertil, og den maa holde sine Funktionærers Løn paa en saadan Højde, at de kunne leve anstændigt deraf, og naar de Indtægter, som den paagældende Gren af Statsforvaltningen, enten det nu er Jernbane-, Post- eller Telegrafvæsenet, afkaster, ikke ere tilstrækkelige til at dække de stigende Udgifter, saa maa den gøre ligesom den private Arbejdsgiver, skaffe sig Indtægt ved at lægge en forhøjet Pris paa Produktet, i dette Tilfælde altsaa tage en forhøjet Pris for Postbefordringen. Jeg synes ikke, der er det mindste at sige dertil. Jeg er af den Mening, at ganske vist bør Staten ikke gøre sig disse Administrationsgrene — jeg tænker her paa Jernbane- og Postvæsenet — til Indtægtskilder, men paa den anden Side er der heller ingen Rimelighed i, at man af den almindelige Skatteindtægt skal dække Underskuddet af deres Drift. Der har hidtil været gjort Bestræbelser for at gøre baade Kørslen paa Jernbanerne og Benyttelsen af Postvæsenet saa billig som muligt. Jeg tror, man maa se at komme bort derfra. Der er ingen Ulykke i, at den enkelte kom-